[illegible]துணை.

வித்தியாபாநு.

மதுரையில் பிரசுரமாகும்

ஒரு மாதாந்தத் தமிழ்ப்பத்திரிகை.

தொகுதி ௬ } ஆனந்த௵ ஆனிமீ { பகுதி ௧.

பிரசங்கித்தலும் கல்விகற்றலும்.

நமது தமிழ் நாட்டில் அநேக நகரங்களில் சபை கூட்டுவதிலும் பிரசங்கங்கள் நடத்துவதிலும் ஜனங்களுக்குள் ஒருவகை உற்சாகம் உண்டாகி வருகின்றது. எங்குபார்த்தாலும் பிரசங்க அழைப்புப்பத்திரங்கள் உலாவுகின்றன. இந்த நாலைந்து வருஷ காலமாக மிகவும் அதிகப்பட்டு வருகிறதென்றே சொல்லலாம். இது நமது பாஷை வளர்ச்சிக்கும் அறிவு விருத்திக்கும் அநுகூலமானதே. ஆனால் நம்மவர்கள் உண்மையாகவே அறிவு விருத்தியடைய வேண்டுமானால் நூல்களை முறையாகக் கற்பதில் ஊக்கம் அதிகமாகக் கொள்ளவேண்டும். கிரமமாகக் கல்விகற்று விஷயங்களைத் தாம் தாம் உய்த்துணர்ந்து அதன் பின்னர் பிரசங்கிக்க வருவதே நிலைப்பதாகும். பிறர்க்குப் பயன்தருவதாகும். அங்ஙனமின்றி எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவுடன் உபந்யாசங்களாக அச்சிட்டு வெளிவந்திருக்கும் சில வசன புஸ்தகங்களையும், பன்னூற்றிரட்டுப் போன்ற சில செய்யுட் புஸ்தகங்களையும் வாங்கிப்பார்த்து உடனே தாமும் பிரசங்கியாக வேண்டுமென்ற விருப்பங்கொண்டு சபையேறிப் பேசத் தொடங்கிவிடுதல் அவ்வளவு நலமன்று இங்ஙனம் செய்தல் அஸ்திவாரத்தைப் பலப்படுத்தாமல் மேலே பலமாக வீடுகட்டுவதையே ஒக்கும். இக்காலத்தில் உண்மையாகவே கல்வி கற்றுப் பிரசங்கிப்பவர்கள் மிகச்சிலரேயாவர். பெரும்பாலோர் அஸ்திவாரமுஞ் செய்யாது வீடுகட்டுபவராகவே வருகின்றனர்.

எப்படியாவது சபையேறிப் பேசிவந்து விட்டால் அதுவே போதுமெனக் கருதுகின்றனர். இங்ஙனங் கருதுவது அறிவன்று. உலகத்திற்கு நன்மை செய்ய வேண்டு மென்ற விருப்பம் இருந்தாலும் செய்வதற்கு அறிவின் றுணை அவசியம் வேண்டும். அறிவு வளர்ச்சிக்கு வேண்டியதைச்செய்யாமல் காரியஞ் செய்யப் புகுந்தால் செய்யு முறைதவறும். தவறவே நன்மையும் தீமையாகும். அதுவரை செய்த முயற்சியெல்லாம் நிஷ்பிரயோசனமாகும். உலக மதிப்புக்குப் பதில் அவமதிப்பை யுண்டாக்கும். "நன்றாற்ற லுள்ளுந் தவறுண் டவரவர், பண்பறிந் தாற்றாக் கடை" என்பது தேவர் திருவாக்கு.

நமது கலாசாலை மாணக்கர்கள் பலரும் உபந்நியசிக்கப் பழக வேண்டியது மிகவும் அவசியம். சபையிலேயேறி நின்றவுடன் நன்கு கற்றவர்களுங்கூட பழக்கக் குறைவால் கால் கை நடுக்கெடுத்து நாவெழாமல் நிற்றலை நாம் சில வேளை காண்கின்றோம். ஆதலின் சபைக் கூச்சம் நீங்க வேண்டி ஆரம்ப முதலே பலர் கூடிய சபைகளில் பேசப்பழகுதல் மிக அவசியந்தான். ஆனல் அதையே யொரு பெரிய பாடமாகப் பலநாள் வருந்திப் படிப்பித்தல் கூடாது. அப்படிச் செய்தால் அவர்கள் கற்றற் குரியகாலத்தில் பெரும் பாகம் இதில் செலவிடப்படும். கல்விகற்றலிலே தான் காலத்தை யதிகமாகச் செலவிட வேண்டும். சிற்சில காலங்களில் பிரசங்கப் பழக்கமும் செய்வித்தல் வேண்டும். குருட்டுப்பாடம் பண்ணிப் பிரசங்கிக்கச் செய்வதில் காலத்தை மிகச் செலவிடலாகாது. கற்றவர்கள் உபந்யாசங்களைப் பல முறை கேட்க வேண்டும். "செல்வத்துட் செல்வஞ் செவிச் செல்வம்." ஆதலால் தக்கவித்துவான்கள் பிரசங்கங்களைக் கேட்டுவருவதால் தம்மறிவு விருத்திக்குச் சிறந்த துணையாகும். கேட்குங் காலத்து மனத்தை வேறு வழியிற் செலவிடாதும் அலட்சியஞ் செய்யாதும் கவனமாகக் கேட்க வேண்டும். கேட்டவற்றை யெல்லாம் பின்னர் தனியாயிருந்து சிந்திக்கவும் வேண்டும்.

இங்ஙன மின்றி ஆயிரக் கணக்கான் பொருளைச் செலவிட்டுச் சபைகூட்டி ஆடம்பரஞ்செய்து சோடா லெம்னெட் புட்டிகளை யுடைத்து விடுவதும் காசாப்பூந் திலட்டுவகைகளை வயிற்றிலடைப்பதுமே பெரியகாரியமாகக் கொண்டு நடத்துவது வீணான காரியமேயாகும்.

சபைகூட்டிப் பிரசங்கிக்கச் செய்வது போலவே ஒவ்வொரு நாளும் சிறிது நேரமாவது ஏதேனுமொரு நூலை முறையாகப் படித்துவரவேண்டும். இந்த விஷயத்தில் நம்மவர்கள் சரியானபடி கவனஞ் செலுத்துவதாகத் தெரியவில்லை. நமது மக்களை யெல்லாம் முறையாகக் கற்கும்படி செய்யவேண்டும். அதற்கேற்ற கலாசாலைகளை யமைத்துத் தக்கபடி பரிபாலிக்க வேண்டும். கல்வி சம்பூர்த்தமாக நாம் செய்யும் கடமைகளில் முதலாவதாகக் கல்வி கற்றல் கற்பித்தல்களையும், இரண்டாவதாக உபந்யாசம் செய்தல் கேட்டல்களையும் நினைத்துக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். இம்முறை மாறி நடைபெறுகின்றது. இவ்விதம் மாறுதலாகவே நடைபெறுமானால் நாமும் நம்மக்களும் அறிவால் சிறப்படைய இடமில்லாது போகும். ஒரு சபையில் அங்கத்தவர்களாக வருகின்றவர்களெல்லாம் தினம் அல்லது வாரத்திலிரு முறை யாவது ஒன்றுகூடி கிரமமாக யாதானுமோர் நூலை ஆராய்ந்து வரவேண்டும். இங்ஙனமே சிலவருஷ காலம் நடைபெறுமானால் பாஷையும் வளர்ச்சி பெறும். நமது அறிவும் வளர்ச்சியுறும். நம்மவர் கவனிப்பாராக.

பத்திராதிபர்.

செய்ந்நன்றி யறிதல்.

எய்தற்கரிய இம்மானிடப் பிறவிக்கு இன்றியமையாது வேண்டத்தக்க அறம் பொருளின்ப மென்னும் புருஷார்த்தங்கள் நான்கனுள்ளே முதலிற் குறிக்கப்பட்ட அறமானது ஆன்றோர்களால் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. சுருங்கக் கூறுவோமாயின், இவ்வறம் மனு முதலிய நூல்களில் விதித்தன செய்தலும் விலக்கியன ஒழித்தலும் என இருபகுதிப்படும் எனலாம். இவ்விருதிறத்து அறங்களும் மனமொழி மெய்கள் ஒத்த வழியே பூர்த்தி பெறுவதாகும். ஆனால், இவற்றுள், மனச்செய லொன்றான் மட்டும் மாட்சிமை பெறக் கூடிய மகாதர்மம் ஒன்றுண்டு. அதுவே செய்ந்நன்றி யறிதல் எனப்படுவது. செய்ந்நன்றி யறிதலாவது, ஒருவன் தனக்குச் செய்த நன்மையை என்றும் மறவாதிருத்தலாகும். இவ்வறத்திற்கு நிகரொன்றே இன்றியமையாது வேண்டத்தக்க தென்பு

தற்கு, செய்ந்நன்றி யறிந்து செய்தல் என்னாது, செய்ந்நன்றி யறிதல் என முன்னோர் இதற்குப் பெயர் வழங்கியதே தக்க சான்றாகும். ஒருவன் தனக்குச் செய்த பேருதவிக்குப் பிரதி செய்யவும் உபசார மொழி கூறவும் சக்தியற்றவனாயிருப்பினும், உபகாரஸ்மிருதி என்னும் நினைப்பொன்று மட்டும் அவன்கணுண்டாயின், அதுவே இவ்வுத்தம தர்மத்தை நிலை நாட்ட வல்லதென உணர்க. இதனால், சக்தி யிருந்து பிரதி செய்யாதவழி, அஃது இத்தர்மத்திற்கு விரோதமா மென்க.

இங்ஙனம், உலகத்தறங்கள் பெரும் பான்மையும் திரிகரணங்களும் ஒருவழிப்பட்ட வழியே பூர்த்தி பெறுவதாயிருக்க, இதற்கு அறிதலை மட்டும் கூறியதில் ஒரு கருத்துண்டு. இவ்வுலகமானது, பரஸ்பர வுதவி என்னும் கட்டுப்பாடொன்றானே நிலைத்துள தென்பதும், அப்பிணிப்பின்றேல், உலக யாத்திரையே நிகழா தென்பதும் துணிபாம். இங்ஙனம் உலக நடைபேற்றுக்கு ஆவசியகமான உதவிகளைப் பிறரிடத்தினின்று பெறுமுறையே தாமும் பிறர்க்கு ஒல்லும் வாயெல்லாம் உதவுதலை 'ஒப்புரவு' என்று கூறப்படும். இவ்வொப்புரவாகிய கடமை உலகத்து வளர்ச்சி பெறவேண்டுமாயின், அதற்கு உபகாரஸ்மிருதியாகிய நன்றி யறிதல் என்னும் உத்தமகுணம் இன்றியமையாததாகும். இனி, இந்நன்றியின்பாகுபாடுகளையும், அந்நன்றி பெறுவோர் இயல்புகளையும் ஆராய்வோம்.

மேன்மக்களாற் செய்யப்படும் நன்றியை மூன்று வகையாகக் கொள்ளலாம். அவை, பயனோக்காது செய்வன, காலத்தாற் செய்வன, பயன் தூக்கிச் செய்வன என்பனவாம். தாய் தந்தையர் புரியும் பேருதவி போன்றவை இப்பகுதிக்கேற்ற உதாரணங்கள். பெற்றோர் புரியும் பெரு நன்றி கடமை யொன்றைப் பற்றியதன்றி வேறு பயன் கருதுவதாமோ? அவர்கள் மக்கட் பேற்றுக்காகத் தவம்புரிந்து பெற்று வளர்த்துக் கற்பித்து மக்களாக்கி மகிழ்வதையும், அன்னோரது க்ஷேம லாபாதிகளைத் தம்மதாகக் கருதிப் பாராட்டு முறையையும் சிறிது எண்ணுவோமாயின், எத்தனை கோடி ஜன்ம மெடுப்பினும் அதற்குப் பிரதி செய்ய வியலுமோ?

“ஈன்று வளர்த்த..................கியையாதே”

ப்புனேக்காதே பெருங் கொடை பூண்டு விளங்கிய பெருவள்ளல்களாகிய பாரி, பேகன் முதலியவர்களும் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கார்.

முல்லைக்குத் தேரு மயிலுக்குப் போர்வையும்
எல்லைநீர் ஞாலத் திசைவிளங்கத்—தொல்லை
இரவாம லீந்த விறைவர்போ லீயுங்
கரவாம லீகை கடன்.

எனவும், "உண்டா லம்மவிவ் வுலகம்......தமக்கென வாழா நோன்றாட்-பிறர்க்கென முயலுநருண்மை யானே" எனவும், 'இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனும்—அறவிலை வாணிக னாஅய் அல்லன்—பிறரும் சான்றோர் சென்ற நெறியென—ஆங்குப் பட்டன்று அவன் கைவண்மையே" எனவும் வரும் முன்னோர் வாக்குகள் அறியத்தக்கன. தமக்குள் முன் செய்யப்பட்ட உதவியை நினைத்தும், பின் செய்யப்படும் உதவியை எதிர்பார்த்தும் நிகழாத உபகாரமே மேற்குறித்த பெற்றோர் முதலியோரான. இவ்வுத்தமச் செயலையே,

"செய்யாமற் செய்த வுதவிக்கு வையகமும்
வானகமு மாற்ற லரிது"

"பயன்றூக்கார் செய்த வுதவி நயன்றூக்கின்
நன்மை கடலிற் பெரிது"

என்று தேவரும் விதந்தருளிச் செய்வாராயினர். ஐகிகமாகிய உலகியன் முறையில் பெற்றோர் முதலியோர் செய்வன போல, ஆமுஷ்மிகத்தில் உதவுவது ஞானசாரியரது மகோபகாரமென்க.

இனிக் காலந்தாற செய்யப்படும் நன்றியாவது, ஒருவனது ஆபத்துக்காலத்தில் உதவுவதாகும். நீரற்ற பாலைவனத்தூடு சென்றானொருவன் பெருந்தாகத்தாற் சோர்ந்த மரணத்தறுவாயை அடையு நிலையில், உபகாரி யொருவன் நீருடன் வந்து உற்றுழியுதவி அவனைப் பிழைப்பித்தல் போல்வதை இதற்குக் கொள்க. இங்ஙனம் மரண நிலையில் உள்ளானொருவன் உலக முழுதாளுமரசனாயிருந்து, அவனது தாகாவஸ்தைக்கு தானுமை நீர் சூழ்ந்த நிலவுலகத்தையே அளிக்கசித்தனாயினும், அவ்வனுக்கு வேண்டியுள்ள சிறிது நீருக்கு இணையாமோ அவன் பிரதியுபகாரம், இது பற்றியே தெய்வப்

புலவரும், "காலத்தி னாற்செய்த நன்றி சிறிதெனினும்-ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது" என இவ்வுபகாரப் பெருமையைப்பாராட்டியருளினர். காலத்தால் உதவும் இந்நன்றி பயனோக்காமலும் பயனோக்கியும் நிகழக் கூடியதாதலால், இதனை பயன்றூக்காது செய்வதற்கு அடுத்த தரத்ததாக வைக்கலாம். நீரற்ற வனாந்தரங்களில் அரசர் செல்ல நேர்ந்தபோது, அவர்களது விடாய்க் காலத்தில் சமீபித்து தவிப உபகாரிகள் பலர் அவ்வரசரால் ஊர் முதலிய பிரதியுபகாரங்களைப் பெற்றிருத்தல் காண்டுமாதலின், இவ்வுதவி ஒரோ வழிப் பயன்றூக்கிய தாதலுங் கண்டுகொள்க.

இனி மூன்றாவது பயன்றூக்கிச்செய்யும் உதவியாகும் வரி முதலியனபெற்று உயிர்களையோம்பும் அரசரது உதவிபோன்றன வெல்லாம் இப்பகுப்பின்பாற்படும், இங்ஙனம் உபகரிப்போன் எதிர்பார்க்கும்பயன், முன் ஒருவன்தனக்குச்செய்த உதவியைநினைந்து செய்வதும், பின்னர்த் தனக்கு உண்டாகும் விளைவு கருதிச் செய்வதும் என இருவகையாம். இங்ஙனம், பயனோக்கியதுபற்றி முன்னிரண்டனையும் நோக்க இது தாழ்ந்ததாயினும, தனித்துநோக்குமிடத்துப் பெருமையுடையது என்னத் தடையில்லை.

இவற்றால் உபகாரத்தின் மூன்று வகைகளை நாம் ஒருவாறு உணரலாம். உதவுவோரெல்லாம இப்பகுதியினருள் ஒருவராய், அது அதற்கேற்ற புகழையும் புண்ணியங்களையும் அடைதற்குரியர். ஆனால், உபகாரிகளுள் மூன்று பிரிவினர் உள்ளவாறுபோல, அவ்வவ்வுபகார திறத்திற்கேற்பப் பெறுவோனிடத்து உபகாரஸ்மிருதியும் அளவுபடுவதன்றாம். அஃதாவது, தலையான நன்றி செய்தவர்க்குத் தலையான நன்றி பாராட்டுதலென்றும், இடையான நன்றி செய்தவர்க்கு இடையான நன்றி பாராட்டுதலென்றும் இம்முறை கிடையாதென்பதாம். "தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக் - கொள்வர் பயன்றெரி வார்" என்றபடி, 'செய்யப்படும் நன்றி சிறிதாயினும் அதனை மிகப் பெரிதாகக் கொள்ளுதலும் "எழுமை யெழுபிறப்பு முள்ளுவர் தங்கண் - விழுமந் துடைத்தவர் நட்பு" என்றபடி, பெற்ற நன்றியை எழெழு பிறவிகளிலும் மறவாமையும் நன்றி பெறுவோன் கொண்டொழுகற்குரிய கடமையாகும்; இவ்வளவேயோ! ஒருவன் தனக்கு நன்மை சிறிதே

செய்த தீமை பெரிது செய்தவிடத்து அத்தீமையை அடியோடு மறந்து நன்றி யொன்றை மட்டும் மறவாது நினைத்தொழுகுதல் நன்றியறிதலிலக்கணமாகும்.

"நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல - தன்றே மறப்பது நன்று" "கொன்றன்ன வின்னா செயினும் பிறர்செய்த - ஒன்று நன் றுள்ளக் கெடும்" என்னும் தேவர் திருவாக்குகளை நோக்குக.

இங்ஙனம் கூறப்பட்ட நன்றியறிதலென்பது, நன்மக்களிடத்து இயற்கையினிகழும் கடமைக் குணமேயன்றி, அக்குணத்தாற் பெறும் பயன் கருதி நிகழ்த்தப்படும் தர்மங்களுள் ஒன்றன்று செய்ந்நன்றி யறிந்தொழுகல் புண்ணியமாய் மறுமைப்பயன் விளைப்பதாகலின், அதனை நாம் கைக்கொள்ளற்பாலம் என்று கருதி நிகழ்த்தப்படுமாயின் அது பொய்ம்மைப்பட்டுப் புரைபடுவதாம். ஆதலால் நித்திய கர்மாதிகள்போல, செய்த வழிப்பயனளிப்பதின்றிச் செய்யாவழிப் பழிப்பாவங்களை விளைக்குந் தர்மங்களுள்ளே இது தலைசிறந்ததாதல் எவ்வாறெனின், ஏனைய அறங்களைக்கொண்டொழுகுவதில் ஒருவனுக்குத் தவறு நேருமாயின் அக்குற்றத்தைப் போக்கிக் கொள்ளற்கு நூல்களிற் பிராயச் சித்தங்கள் விதிக்கப்பட்டிருத்தலைக் காணலாம்; மற்று, இச்செய்ந்நன்றியறிதற்கோ, அதனிற் சிறுகுறை நேரினும் பிராயச்சித்தம் இல்லையாதலின், இஃது உய்தியில் குற்றமென்று நூல்கள் வற்புறுத்துகின்றன.

இக்கருத்தை—

"எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு".

"ஆன்முலை யறுத்த வறனி லோர்க்கும்
மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்
பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கிற் கழுவாயு முளவென
நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும் ஒருவன்
செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்தி யில்லென
அறம் பாடின்றே".

"சிறைதவகல் கீர்தற் றாயைத் தந்தையைக் குருவைத் தெய்வப்
பதவியந் தணரை யாவைப் பாலரைப் பாவைமாரை
வதைபுரி குநர்க்கு முண்டோ மாற்றலர் மாற்றன் மாயா
வுதவிகொன் றார்க்கொன் றேனு முய்பலாமுபாயமுண்டோ."

என்பன முதலிய ஆன்றோர் திருவாக்குகளால் அறிக. இவற்றால், செய்ந்நன்றி கோறல், உதவிகோறல் என, உபகாரஸ்மிருதியின்மையை கொலைச்செயலாக முன்னோர் வழங்கியிருத்தலும், இதன் கொடுமை வெள்ளிடை மலைபோல் விளக்குதல் அறியத்தக்கது.

பிறரால் நமக்குச் செய்யப்பட்ட தீமைகளடியாகத் துன்பமேயன்றி ஒரோவழிப் பெருநன்மை விளைதலுமுண்டு. இது நம்மனுபவ சித்தத்தில் பல சமயங்களிலும் அறிந்ததே. இங்ஙனம் தீமையினின்று விளையும் நன்மையையும் ஒரு பேருதவியாகக் கருதி நன்றியறிதல் காட்டுவது உத்தமமக்களது கடமையாகக் காண்போமாயின், பிறரால் உண்மையில் உள்ளன்போடு புரியப்பட்ட நன்மையை நாம் எவ்வாறு பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இராவணன் புரிந்த பெருங்கொடுமைக்கு ஆற்றாது, அவனிளவல் விபீடணன் "மனையும் பெருஞ் செல்வமும் மக்களும் மற்றை வாழ்வும்" துறந்து இலங்கையிடத்தை விட்டு நீங்கி இராமபிரான் திருவடிகளைச் சரண்புக்க போது, அவன் கூறியதாகக் கம்பநாடர் பாடிய செய்யுள் அடியில் வருவது.

"மின்மினி யொளியின் மாயும் பிறவியை வேரின்வாங்கச்
செம்மணி மகுடநீக்கித் திருவடி புனைந்த செல்வன்
தன்முனர் கமலக் கண்ணல் தாதையார் சரணந்தாழ
என்முனர் எனக்குச் செய்த வுதவியென் றேம்ப லுற்றான்"

தன் தமையன் புரிந்த பெருந்தீமையே, கிடைத்தற்கரிய இராகவன் திருவடிகளிற் றன்னைச் சரணடையச்செய்து தன்னை உய்வித்ததென்று விபீடணன் கருதியது இதனால் விளங்கும். இதற்கு மற்றொரு சிறந்த திருஷ்டாந்தமும் உண்டு. சைவசமய பரமாசாரியராகிய ஸ்ரீ அப்பர் சுவாமிகள் சூலை நோயூற் றுன்புற்று, அத்துன்பமடியாகச் சிவபிரான் திருவருளை பெற்றபோது,

"பொய்வாய்மை பெருக்கிய புன்சமயப் பொறியில் சமணர் புறத்துறையாம், அவ்வாழ்நதியின்கண் வீழ்ந்தெழுமா றறியாது மயங்கி யவம்புரிவேன், மைவாச நறுங்குழல் மாமலையாள் மணவாளன் மலர்க்கழல வந்தடையும், இவ்வாழ்வு பெறத்தரு சூலையினுக் கெதிர்செய்குறை யென்கொல் எனத்தொழுவார்."

என்று அருளிச்செய்து உருகியதாக சேக்கிழார் சுவாமிகள் அற்புதமாகத் திருவாய் மலர்ந்தனர். செய்ந்நன்றி யறிதல் என்னும் உத்தமதர்மத்தின் சூக்ஷ்மம் இலதாயின், அதன் அருமை பெருமை முழுமையும் நம்மால் அளவிட வல்லனவோ?

இவ்வுத்தம தர்மமாகிய உபகாரஸ்மிருதியானது, இம்மை யொன்றின் மட்டுமோ விளங்குவது, நித்தியானந்தமாகிய மோக்ஷ நிலையினும் இஃதொன்றே பிரகாசித்து நிற்பதாகும். அநாதிமல பெத்தனான ஆன்மா இறைவனது பேரருளால் முத்தியடைந்த காலத்துச் செய்யத்தக்க தொன்று, அவ்விறைவன் தன்மாட்டுச் செய்த பேரருளை நினைந்து நினைந்து உருகி கசிந்துருகிக் கிடத்தலொன்றேயாம். இவ்வுபகார ஸ்மிருதியே ஆன்மாவின் முத்தியனுபவம் என்பது, சைவ சித்தாந்தம் வல்ல பெரியோர் வாயிலாக அறிந்து மகிழ்தற்பாலது. இங்ஙனம் இறைவன் திருவருளை நினைந்துருகும் பெருநிலையை ஸ்ரீ மாணிக்கவாசகப் பெருமான்

"யாவர்க்கு மேலா மளவிலாச் சீருடையான்
யாவர்க்குங் கீழா மடியேனை—யாவரும்
பெற்றறியா வின்பத்துள் வைத்தாய்க்கென் னெம்பெருமான்
மற்றறியேன் செய்யும் வகை" என்வும், அப்பர் சுவாமிகள்

"நங்கடம்பனைப் பெற்றவள் பங்கினன்
தென்கடம்பைத் திருக்கரைக் கோயிலான்
தன்கட னடியேனையுந் தாங்குதல்
என்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே."

எனவும் அருளியிருத்தல் கண்டுகொள்க.

நா. சுந்தரேசுவரய்யர்.

ஆங்கிலமுந் தமிழும்.

மறைமுதற் கிளந்த வாயான் மதிமுகிழ் முடித்த வேணி
யிறைவர்தம் பெயரை நாட்டி யிலக்கணஞ் செய்யப் பெற்றே
யறைகடல் வரைப்பிற் பாடை யனைத்தும்வென் றாரி யத்தோ
டுறழ்தரு தமிழ்த்தெய்வத்தை யுண்ணினைந் தேத்தல் செய்வாம்

மனிதர் ஒருவர் அபிப்பிராயத்தை மற்றொருவர்க் கறிவித்தற் காதாரமாயுள்ளது பாஷை அல்லது மொழியெனப்படும். உலகத்தில் வழங்கும் பாஷைகள் பல. அவையெல்லாம் மூலபாஷை, கிளைப்பாஷை யென்னும் இவ்விரு பிரிவினுள் அடங்கும். மூலபாஷைகள் கடவுளால் உண்டாக்கப்பட்டவை யாதலால், தெய்வத்தன்மை பொருந்தியனவாம்; கிளைப்பாஷைகள், அம்மூலபாஷைகளினின்றும் பிரித்து அவ்வக்காலத்துள்ள மேதாவிகளால் உண்டாக்கப்பட்டவை. மூலபாஷைகள் தொன்றுதொட்டுவந்த இலக்கணமுடையனவாயிருக்கும். கிளைப்பாஷைக்கிலக்கணம் அவ்வக்காலத்தில் இயற்றப்படும். இவற்றுட்சில இலககணமின்றியும் வழங்கும்.

இவ்விந்தியாவில் தொன்றுதொட்டு வழங்கும் பாஷைகளுள் ஆரியமுந் தமிழும் மூலபாஷைகளாம். இவற்றுள் ஆரியம் வடக்கே வழங்கியதனால் வடமொழியென்றும், தமிழ் தெற்கே வழங்கியதனால் தென்மொழியென்றும் பெயர்பெற்றன. திருவேங்கடமலைக்கு வடக்கிலுள்ள பிரதேசங்கட்கு ஆரியமொழியும், அதன் தெற்கிலுள்ள பிரதேசங்கட்குத் தமிழ்மொழியும் உரியவை. ஆரியத்திற்குக் கிளைப்பாஷைகள் ஹிந்தி முதலியனவாம். தமிழுக்குக்கிளைப்பாஷைகளுள் பிரதானமானவை கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம், துளுவு என்பன. இந்நான்கு பாஷைகளும் திருவேங்கடத்திற்குத் தெற்கே, மேற்குச் சமுத்திரக் கரையோரங்களிலும், மத்தியப்பிரதேசங்களிலும் வழங்கப்பெறுகின்றன. தமிழ், கிழக்குச்சமுத்திரமாகிய வங்காளக்குடாக்கடலோரங்களில் வழங்கப்பெறுகின்றது. மூலபாஷையாகிய தமிழே பேசப்படும் இடம் செந்தமிழ்நாடென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும். நாம் வசிக்கும் இவ்விடமெல்லாஞ் செந்தமிழ்நாடே. மற்றைக் கிளைப்பாஷை வழங்கும் இடங்களை விட்டுச் செந்தமிழ் நாட்டில் நாம் பிறந்து வளர்வது நமக்கொரு புக

ழாம். ஒரு காலத்தில் இந்தியாவெங்கும் தமிழே வழங்கிற்றென்பது ஒரு சாரார் கொள்கை. அஃதெப்படியிருப்பினும், தமிழ் தோன்றுதொட்டு இவ்விந்தியாவில் வழங்கிவரும் தனிப்பாஷையென்பதற்கையமில்லை. ஐரோப்பாவுக்குரிய ஆங்கிலமோ மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் இத்தேசத்திற்கு வந்து சிறிது சிறிதாக விருத்தியாகி இப்பொழுது இந்தியா முழுவதும் வழங்குகின்றது. இது நமக்குரிய இராஜபாஷை ஆகவே இந்நாட்டில் நம் தாய்ப்பாஷையாகிய தமிழும், இராஜபாஷையாகிய ஆங்கிலமும் வழங்குகின்றன. இவற்றுள்,

நம் தாய்ப்பாஷையாகிய தமிழ் எல்லாம் வல்ல இறைவனாகிய பரமசிவனால் ஆதிகாலத்தே உண்டாக்கப்பெற்றது. இதற்கு அகத்தியமாமுனிவர் முதலிய பலர் இலக்கணஞ் செய்திருக்கின்றனர். சிவபிரானும் தம் பெயரால் இறையனாரகப்பொருளென்றொரு இலக்கண நூல் இயற்றியருளினர். இவ்வாறு இலக்கணத்தால் நிரம்பிய நம் தமிழ்மொழி முற்காலத்தே முதற்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் எனப்பெயர்பெற்ற மூன்று சங்கங்களால்வளர்க்கப்பெற்றுத் தனிப்பாஷையாக வழங்கிற்று. இதனை, கடைச்சங்க நூல்களாகிய புறநானூறு கலித்தொகை முதலியவற்றிலுள்ள பல பாடல்களாலும் அறியலாம். உ-ம்:—

நின்னயந் துறைநர்க்கும் நீநயந் துறைநர்க்கும்
பன்மாண் கற்பினின் கிளைமுத லோர்க்குங்
கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்
னெடுங்குறி யெதிர்ப்பை நல்கி யோர்க்கும்
இன்னோர்க் கென்னா தென்னொடுஞ் சூழாது
வல்லாங்கு வாழ்து மென்னாது நீயும்
எல்லோர்க்குங் கொடுமதி மனைகிழ வோயே
பழந்தூங்கு முதிரத்துக் கிழவன்
றிருந்துவேற் குமண னல்கிய வளனே. (புறம் ௧௬௩)

இது பெருஞ் சித்திரனார் என்னும் புலவர், குமணன் என்னும் வள்ளலைப் பாடிப்பெற்ற பரிசிலைக்கொணர்ந்து மனையாளுக்குக் காட்டிச் சொல்லியது. இப்பாட்டில் வடமொழிப் பதம் ஒன்றேனுங்

கல்க்கவில்லை. அக்காலத்துச் சங்கப்புலவர்களிற் பலர்வடமொழி வல்லுநராயிருந்தும் இக்காலத்து ஆங்கிலம் நன்குகற்ற தமிழர் அவ்வாங்கிலம் பேசும்பொழுது தமிழ் கலவாது இலக்கணத்திற்குப் பொருந்தப்பேசுதல் போல, அவ்வடமொழி விரவாது கவிபாடியிருக்கின்றனர். கடைச்சங்கத் திறுதிக்காலத்தே தமிழில் வடமொழிப் பதங்கலக்கத்தொடங்கிப் பின்னர் ஜயினர் புத்தர் காலத்தும் வடமொழிப்புராண இதிகாசங்களின் மொழிபெயர்ப்புக்காலத்தும் அக்கலப்புமுறையே பெருகிற்று. இதனை,

பாத நாத வேத பாத்து வாச னென்பான்
விரத வேள்வி தன்னின் மேன கையா ளான
சூரத நாது விழ்ந்த துரோண கும்பந் தன்னில்
வாத ஜொருவன் வந்தான் வசிட்ட முனியை யொப்பான்.

என்னும் வில்லிபாரதச் செய்யுளாலும் பிறவற்றாலும் அறியலாம். இப்பொழுதோ நம் தமிழ், துருக்கு, ஆங்கிலம் முதலிய பாஷைகளோடுங் கலந்து வழங்குகின்றது. இதற்குக் காரணம் மிகுதியும் ஆதரிப்பாரின்மையேயாம்.

முச்சங்கக் காலத்தில் தமிழ்மூவேந்தரென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் சேர சோழ பாண்டியர்கள் தமிழை மிகவும்போற்றி வளர்த்தார்கள். இடையே ஒரு காலத்திற் கன்னியாகுமரிக்குத் தெற்கே யிருந்த விசாலமான தமிழ்நிலத்தைக் கடல்கொண்டது. அதனாற் சில நூல்கள் இறந்தனவாயினும் பின்னர் வேறு நூல்கள் உண்டாயின. அதன் பின்னர்த் துருக்கர் காலத்தில் நம் தமிழ் நூல்கள் பல நீக்கும் நெருப்புக்கும் இரையாயின. இப்பொழுது சில காலமாக நம் தமிழ்நாடு காருணியம் பொருந்திய பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்குட்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாசாட்சிக்குட்பட்ட பிறகு தமிழ் நூல்கள் நீர்க்கும் நெருப்புக்கும் இரையாகாமற் காக்கப்படுகின்றன. இவ்வாசாட்சியின்பயனாக அச்சுக்கூடங்கள் ஏற்பட்டிருத்தலால் நூல்களெல்லாம் அச்சிலேறி ஒன்று பத்து நூறாயிரமாக வெளிப்படுகின்றன. பழைய நூல்களையெல்லாம் அச்சிடபற்றினவர்களிற் றலைமையானவர் மகாவித்துவான்களாகிய ஸ்ரீ சரவணப்பெருமாளையரவர்களும்

மகாலிங்கையரவர்களும் யாழ்ப்பாணத்துநல்லூர் ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்களும் ஸ்ரீ சி. வை தாமோதரம்பிள்ளையவர்களும், ஈண்டு அக்கிராஸனாதிபதியா யெழுந்தருளியிருக்கும் மஹாமஹோபாத்தியாயர் ஸ்ரீ வே. சாமிநாதையரவர்களுமாவர். இவ்வைவரில் ஐயரவர்கள் பரிசோதித்து அச்சியற்றியுள்ள புத்தகங்களின் அருமை ஈண்டுக் கூடியிருக்கும் புலவர்களுக்கும் தமிழபிமானிகளுக்குந் தெரியுமாதலால் அதனைப்பற்றி நான் எடுத்துச்சொல்லவேண்டியதில்லை. இவ்வாறு பெரியோர்கள் அல்லும் பகலும் ஆராய்ந்து நூல்களை வெளிப்படுத்தியும் அவற்றைப் படிப்பாரில்லாக் குறை மிகவும் கவலையைத்தருகின்றது. நம் நாடு அந்நியருடைய ஆட்சிக்குட்பட்ட பிறகு தமிழிலக்கிய இலக்கண நூல்களை முறையாக அரசாங்கத்தார் கற்பிக்காவிடினும் மடாதிபதிகளும் சிலபிரபுக்களும் உதவிசெய்து கற்பித்ததனாலே அங்கங்கே சில வித்துவான்கள் காணப்பட்டார்கள்; இப்போதுங் காணப்படுகிறார்கள். மேலே சொன்ன மடாதிபதிகளுக்குள் திருவாவடுதுறை யாதீனத்தார் மிகச்சிறந்தவர்கள். அங்கே சிவஞான யோகிகள் முதலிய பல பிரபல வித்துவான்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். இப்பொழுது வித்துவான்களுக் கெல்லாம் சிரோ பூஷணமாயீண்டெழுந்தருளி யிருக்கின்ற அக்கிராஸனாதிபதி யவர்களும் அவ்வாதீனத்திற் கல்வி பயின்றவர்களே. இத்தகைய மஹான்கள் சிலராலேயே நம தமிழ் நூல்கள் ஒருவாறு காக்கப்படுகின்றன. சங்க நூல்களிற் பலவற்றை இவர்கள் வெளிப்படுத்தி யிருக்கிறார்கள், வெளிப்படுத்துகிறார்கள்; இனியும் வெளிப்படுத்துவார்கள். தமிழ் ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை யென்னும் மூன்றையும் வெளிப்படுத்திவிட்டார்கள். வளையாபதி, குண்டலகேசியென்னும் இரண்டும் இன்னுங்கிடைக்காமையால் வெளிப்படுத்தப்படவில்லை. அவையும் அவைபோன்ற வேறு பல நூல்களும், எடுப்பாரும் படிப்பாரும் இன்மையால் சிதல்வாய்ப்பட்டு மண்ணின் மடிந்தனபோலும். இதனால் நம் தமிழ் நூல்களுக்கு ஐம்பூதங்களில் முன்சொன்ன நெருப்பும் நீருமே யன்றி மண்ணும் பகையாயிற்றென்பது போதரும்.

(இன்னும் வரும்)

அ. கோபாலையர்.

பொறுமை.

பொறுமையாவது காரணம் பற்றியாதல் மடமையானாதல் ஒருவன் தமக்கு மிகைசெய்த வழித் தாமும் அதனை அவன்கட் செய்யாது பொறுத்தல். மிகையாவது கடுஞ்செயலும் கடுஞ்சொல்லுமாம். தமக்குத் தீது செய்வோனுக்குத் தீங்கு செய்யின் தாமும் அவனையொப்ப ஆன்றோரால் நன்கு மதிக்கப்படாமலும் செயல் சிறிதாயினும் பாவம் பெரிதாகப் பெறலும் இம்மை மறுமைப் பயன்களையிழத்தலானும் "தீங்குவந் தடையுமாறு நன்மை தான் சேருமாறுந், தாங்கள்செய் வினையினாலே தத்தமக் காய வல்லா, லாங்கன்று பிறரால் வாரா வழுதந கிரண்டினுக்கு, மோங்கிய சுவையின பேத முதலினோர் சிலரு முண்டோ" என்னும் ஆன்றோர் வாக்கின்படி இன்பதுன்பங்கள் அவரவர் முன்செய்த நல்வினை தீவினைகட் கீடாகவே வருதலானும் ஒருவன் தமக்குத் தீங்கு செய்யினும் பொறுத்தலே நன்றாம். இது பெரியோர் கடமை யென்பது "பிழைத்தவை பொறுக்கை யெல்லாம் பெரியவர் கடமை போற்றி" என்னுந் திருவாசகத் தானினிதுணரப்படும்; தமக்குத் தீங்கு செய்தவனை யொறுத்தார்க்கு உண்டாவது அந்நா ளொன்றினும் கருதியது முடித்தேமெனத் தருக்கியிருக்கும் பொய்யின்பம். அதனைப் பொறுத்தார்க்கு உண்டாவது உலக மழியு மளவும் உள்ள புகழாம்.

பெரியோர் ஒருவன் தமக்குச் செய்த தீமையைப் பொறுத்தலே யன்றி, ஐயோ! இவன் இவ்வுலகில அற்பவாழ்க்கையைப் பொருட்படுத்தி எமக்குத் தீமை செய்ததனால் எரிவாய் நரகுக்காளாவானே யென்று பரிவும் அடைவார்கள். தமமை யிகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற், றெம்மை யிகழ்ந்த வினைப்பயத்தா—னும்மை, யெரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர்கொலென்று, பரிவதூஉஞ் சான்றோர் கடன்" என்பது நாலடியார்.

இன்னும் பெரியோர் தமக்குத் தீங்குசெய்தோனுக்குப் பரிதலேயன்றி நான் தீங்கு செய்தும் எனக்கு, உவகைகளைச் செய்யும் இவரது பொறுமையை யறியாமல் இவருக்குத் தீங்கு செய்தேனே யென்று அவன் தானே நாணும்படி உவகைகளையும் செய்வார்கள். இதுவே தமக்கு இம்மை மறுமைப பயன் கெடாமல் தம்பாற்றீங்கு செய்தவனை யொறுக்கும் உயர்ந்த மார்க்கமாம். இவ்வுவகைகளையும்

அவன் முன்செய்த தீமையையும் மறவாவழி அவை யுள்ளத்து நிக்கப் பிற்காலத்திற் பொறுமை யென்பது நீங்கித் தீமை செய்ய நேரினும் நேருமாதலின் அவ்விரண்டையும் மறந்துவிடல் வேண்டும். இது "சிறியவரொரு பிழை செய்யின் மேலவர், பொறையொடு பின்னரும் போற்ற லல்லதை, யிறையதும் வெகுள்வரோ யானுஞ் செய்பிழை, யறிவனீ யன்றியே யார தாற்றுவார்" என்னுங் கந்தபுராணச் செய்யுளாலும் 'இன்னாசெய் தாரை யொறுத்த லவர்நாண, நன்னயஞ் செய்து விடல்' என்னுந் திருக்குறளாலும் நன்குணரப்படும். இவற்றுள் "பொறை யொடு பின்னரும் போற்றலல்லதை" என்பதும் "விடல்" என்பதற்கு ஆசிரியர் பரிமேலழகர் "மறவாவழிப் பின்னும் வந்து இழைக்குமாகலின் மறத்தற் பாலவாயின" என எழுதுவதும் ஈண்டு முக்கியமாகக் கருதற் பாலவாம். ஒருவன் செய்த தீமையைப்பொறுத்தல் உயர்வு. அவனுக்குப் பரிதல் அதனினும் உயர்வு. அவனுக்கு உவகை செய்தல் அதனினும் உயர்வு. அவன்செய்த தீமையையும் தாம் செய்த உவகையையும் மறத்தல் அதனினும் உயர்வு.

இன்னா செய்தார்க்கு மினிய செய்தல் சால்புடைமைக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதொன்றாம். இது நோக்கியன்றோ "சான்றாண்மை" (பல குணங்களானும் நிறைந்து அவற்றை யாடற்றன்மை) யென்னு மதிகாரத்தில "இன்னா செய்தார்க்கு மினியவே செய்யாக்கா, லென்ன பயத்ததோ சால்பு" என்று கூறினார்? "என்ன பயத்தது" என்னும் வாக்கியத்தால் இதனது இன்றியமையாமை பெறப்படும். தாம் உபகாரஞ் செய்திருந்தும் அதனை யோராமல் தமக்கு அபகாரஞ் செய்வார்க்கும் உபகாரஞ்செய்தலன்றித் தீமைசெய்தல் உயர்குடிப் பிறந்தார்க் கில்லையாகும். இதனை "உபகாரஞ் செய்ததனை யோராதே தங்க, ணபகார மாற்றச் செயினு—முபகாரந், தாஞ் செய்வ தல்லாற் றவத்தினுந் தீங்கூக்கல் வான்றோய் குடிப்பிறந்தார்க் கில்" என்னும் வெண்பாவால் அறிக

இத்தகைய பொறுமை யின்றிக் கோபமுடையார்க்கு அஃது அவரைப் புண்ணிய பாவங்களைப் பகுத்துணர விடாமல் பிறர்க்குக் கெடுதி செய்யும் வழிகளைச் சிந்திக்கச் செய்து சலனத்துக்குட் படுத்தித் தீப்பிறப்பு முதலிய வற்றைக் கொடுக்கும். இதனை "சினத்தினால் வருந் தீமையத் தீமைதீப் பிறப்பு,மனத்தி னீடிய மருட்கையும் வறுமையு நரகு, மனைத்து மல்கிடு மாதலா லொருபொழு தயர்த்தும்,

தனக்கு நல்லவன் வளர்ப்பதோர் நிரமாந் தழலை" என்னுஞ் சேது புராணச் செய்யுளாலறிக. கோபம் அக்கினி யென்னுங் கொடிய பொருளிரண்டில் அக்கினி தன்னைச் சேர்ந்தாரையே கொல்லக் கோபம் தனக்கு இடமானவரையே யன்றி அவர்க்கினமாகிய வரையுஞ் சுடுதலின் அக்கினியினுங் கொடியது கோபமேயாம். இது பற்றியே "சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி யினமென்னு, மேமப் புணையைச் சுடும்" எனவும் "மூங்கிலிற் பிறந்து முழங்கு தீ மூங்கில் முதலற முருக்குமா போலத், தாங்கருஞ் சினத்தீத் தன்னுளே பிறந்து தன்னுறு கிளையெலாஞ் சுடுக்கும், மாக்கதன் வெம்மை யறிந்தவர் கமையா லதனையுள் ளடக்கவு மடங்கா, தோங்கிய காமத் தீயினை யொக்கு மூட்டுமை யுலகில்வே றுண்டோ" எனவுங் கூறினர். குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார்க்கும் அநாதியாய் வருகின்ற வாறு பற்றி ஒரோவழித் தோன்றும் வெகுளியை உடனே மெய்யுணர்வு அழிக்குமென்க. கோபமிக்கவிடத்து ஞானமெய்துதற்குரிய உயிர் நின்ற தாயினும் கலக்கத்தான் அஃதெய்தாமை ஒருதலையாக லின் இறந்தவரோடொப்பர். சினத்தை விட்டவர் சாக்காடெய்து தற்குரிய யாக்கை நின்ற தாயினும் ஞானத்தான வீடுபெறுதல் ஒரு தலையாகலின் துறந்தவரோடொப்பர்.

இத்துணை யிழிவு பொருந்திய கோபத்தைத் தன்னிற் றாழ்ந் தார் ஒத்தார் உயர்ந்தார் என்னு முத்திறத்தாருள் ஒத்தார் மாட்டும் உயர்ந்தார் மாட்டும் அடக்கிக் கொள்ளின் அது பொறையெனப் படாது. என்னை? அவ்விருதிறத்தார் மாட்டும் தன் கோபம் செல்லா தாகலி னென்க. மற்றென்னோ பொறை யெனின், தன்னிற் றாழ்ந்த வன் றீமை செய்துழிப் பொறுப்பதே பொறை யெனப்படு மெனக. இதனை "வலியவன் மாட்டுமொத் தான் மாட்டினும் வெகுளிகாத்தல், பொலிவுசெய் யறமதென்னப் பொருந்தாது தனையர் தம்பா, லெளியுறு வெகுளி செல்லா தாதலி னலிபலாற்று, மெலியவ னிடத்துக் காக்கும் வெகுளியே யறம தென்பர்" என்பதனானறிக.

பல குணங்களானும் நிறைவுடைமை தங்கணின்று நீங்காமை வேண்டுவார்க்குப் பொறையுடைமை போற்றி யொழுகப்படு மாத லின் குணங்க ளெல்லாவற்றுள்ளும் தலையாய குணம் பொறையுடை மையாம்.

சொ. வேலுச்சாமிக் கவிராயர்.

காக்கை ஓர் பறவை.

முன்னுரை.

காக்கையின் ஒருபொருட் பல்பெயர், வகை, நிறம், உணவு, கூடியுண்டல், குணம், மனம், சுபசகுனம், அபசகுனம், சயம், அபசயம், அயற்புள் வளர்த்தல், பலி, நேயின்மை, வயது, துவசம், கண்மணி, கதை முதலியவைகளைப் பற்றிய ஒரு வியாசம் உதாரணச் செய்யுட்களோடு பத்திரிகை வாயிலான் வெளியிடலாமென்ற எண்ணம் எனக்குண்டாயதுபற்றி இந்த வியாசம் எழுதி வெளியிடலானேன். இதிலுள்ள "குற்றங் களைந்து குறை பெய்து வாசித்தல், கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்"

வியாசம்.

காக்கையென்னும் ஒரு பொருளுக்குப் பல பெயர்கள் உள. அவையாவன: அரிட்டம், உரண்டம், உலூகாரி, கரடம், கரவாகம், கரும்பிள்ளை, காகம், காக்காய், காரி, கோரண்டம், கொடி, துரோணம், நரந்தம், நாரந்தம், பரபிருதம், பலிபட்டம், புட்டம், வாயசம், முதலிய பிறவும் ஆம்.

இவற்றிற்கு உதாரணம் (நிகண்டும், அகராதியும்)

காக்கைகளிற் சிறிதும் பெரிதும் என இருவகைப்படும். சிறிதிற்கு மணிக்காக்கை யென்றும், பெரிதிற்கு அண்டங்காக்கை அல்லது காலோலம் என்றும் பெயர்.

மணிக்காக்கை யென்றதற்கு உதாரணம்.

"வில்லு வில்லுக் காக்கை வீரமணிக் காக்கை"

'மணிக் கயிறு' என்றாற் போலும். (இத்தேசச்சிறுவர் சொல்வதோர் பழமொழி.)

அண்டங்காக்கை, காலோலம் என்பதற்கு உதாரணம்.

(அகராதி.)

காக்கைகள் கறுப்புநிறம் உடையன: சிறு காக்கையின் கழுத்தைச் சுற்றிலும் சாம்பல் நிறம்போன்ற கொஞ்சம் மங்கலான வெண்மை நிறம் உண்டு.

அண்டங்காக்கையின் தேகம் முழுவதும் மிகக் கறுத்திருக்கும். இத் தேசத்திற் சிலர் வெண்ணிறக் காக்கையைக் கண்டேம் என்ப; அக்கூற்று சுகன்ரவிந்தம், முயற்கோடு என்பன போலாம்.

காக்கைகள் கருமை நிறம் உடையன என்பதற்கு உதாரணம் 'கரும்பிள்ளை' 'காரி' என்ற பெயர்களே போதிய சான்றும்; அன்றியும் உதாரணச் செய்யுட்கள்.

"சுருக்கமில் என்ற செய்யுளில், "பனிமா லிமயப், பொருப் பகஞ் சேர்ந்தபொல் லாக்கருங் காக்கையும் பொன்னிறமா, யிருக்கும்." (யாப்பருங்கலக் காரிகை. பாயிரம், ௩) எனவும், "காக்கையிற் கரிது களம்பழம்" (நன்னூல், சூ,உ௬௬; ஒப்புப் பொருளுக்குதாரணம்.) எனவும், "அத்தியின் மலரும் வெள்ளை ஆக்கைகொள் காக்கைதானும்,............அளவிடப்பட்டார்லும்...... ....தெரிந்தவரில்லை கண்டீர்." (சீவக சிந்தாமணி, சச.(எனவும், "ஏதிலார்" என்னும் செய்யுளில், நேர் நின்று, காக்கை வெளிதென்பா ரென்சொலார்." (நீதி நெறி விளக்கம், ௩௩.) எனவும் வரும்.

சவம்பட்ட மனிதர்களின் உடல்களே காக்கைகளுக்குத் தக்க உணவாம்; இடுகாட்டிற் கிடக்கும் பிரேதங்களினிடத்தே மிக நேசம்; பிணங்களின் நிணங்களைக் களிப்புடன் உண்டு ஏனைய கழுகு, பருந்து முதலிய பறவைகளுடன் மயானத்திலிருக்கும் விளா மரங்களில் வசித்திருக்கும்; களேபரங்களின் கண்களைத் தம் கூரிய மூக்கினாற் கொத்தி யுண்பதில் அதிக ஆசை; யுத்த பூமியிற் பட்டுக்கிடக்கும் யானைகளின் உடலை, கழுகு முதலிய பறவைகளோடு கலந்துண்ணும்; போர்க்களங்களிற் சிதறுண்டு கிடக்கும் வெள்ளிய நிணங்களைப் போர்வையாகப் போர்த்திக்கொண்டு களித்துத் திரியும்; கடற் கழியில் உலரக்கிடக்கும் அல்லது அருகிய ஜலத்திற் செல்லும் சிறிய கெளிற்று மீன்களைத் தின்னும்; மருத நிலத்துக்குரிய குடிமக்கள் கொடுக்கும் உதிரம் கலந்த சிவந்த சோற்றுத் திரளையாகிய பலியை விழுங்கி, பின்பு நெய்தல் நிலத்துக்குடிகளின் மனையைச் சூழ்ந்த நொச்சியின தாநிழலிடத்துக்கிடந்த யாமைகளின் பார்ப்பைப் பசித்தகாலத்துத் தின்பதாகப்பாதுகாத்து வைக்கும்; வேப்பங்கனிகளில் வெகு விருப்பம்; எருதுகளுக்கு நோவுண்டாகும்படி, அவைகளின்மேல் இருக்கும் புண்களைக் கொத்தி யுண்ணும்; தானியம் முதலான பிறவும் அவைகளுக்கு உணவாம்.

"மனிதர் உடலுணவிற்கு உதாரணச் செய்யுட்கள்.

"காக்கை நரி செந்நாய் கழுகொருநாள் கூடியுண்டு,
தேக்குமிருந் தாமுடலைச் சீயென்ப தென்னாளோ."
(தாயுமானவர், எங்குநு) எனவும்,

"காக மோடுகழு கலகை நாய்நரிகள் சுற்று
சோறிடு துருத்தியை." (தாயு, சிற்சு, க) எனவும்,

"சுட்பகவு மன்பில்லா ரிவ்வுடலிவ் வாறிருந்தாற்
பெட்புறுவர் பேதைமுதற் பேரிளம்பெண் ணீறாக
உட்புறம்பா வைத்தா லுகிர்ப்பருந்தும் வாயசமு
நீட்கழுகுங் கல்யாணம் பண்ண முயன்றிடுமே."

இது சாரமாமுனிவர் கூற்று. வாயசம்-காக்கை. (செவ்வந்திப்புராணம், உறையூரழித்த சருக்கம், உச) எனவும் வரும்.

பிரேதத்திடத்து நேசம் என்றதற்குச் செய்யுள்.

"நற்றுமரை" என்றசெய்யுளில், "இடுகாட்டிற், காக்கை யுகக்கும் பிணம்." (வாக்குண்டாம், உச) எனவரும்.

பிணங்களி னிணங்களையுண்டு விளா மரங்களிலிருக்கும் என்றதற்குதாரணம்.

"வெண்ணிணந் தடியொடு மாந்தி மகிழ்சிறந்து,
புள்ளிறை கூரும் வெள்ளில் மன்றமும்."

புள்-காக்கை, கழுகு, பருந்து முதலியவை.

வெள்ளில் - விளாமரம். வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் அரும்பதவுரை. (மணிமேகலை, சு, அச. அடு.) எனவரும்;

களேபரங்களின் கண்கள் உணவிற்குச் செய்யுள்.

"தாக்கிகல்" என்னும் செய்யுளில் "நோக்கிய கண்களை நுதிகொள் மூக்கினிற், காக்கைகள் கவர்ந்துகொண் டுண்ணக் காண்டியால்."

இது அநுமார் கூற்று (கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், சூளாமணிப்படலம், சுO.) எனவரும்.

யுத்தபூமியில் யானையுடலை உண்ணும் என்றதற்குச் செய்யுள்.

"கரிகள் கருவிகளோடு சிந்தின, கழுகு நரியொடு
காக முண்டன" (கலிங்கத்துப்பரணி, போர் பாடியது, சச.)
எனவரும்.

போர்க்களத்தில் நிணப்போர்வை போர்த்துத்திரியும்" என்ற தற்குச் செய்யுள்.

" நெருங்காக வச்செங் களத்தே தயங்கும்
நிணப் போர்வை மூடிக்கொளாக,
கருங்காக வெண்காகம் மாகிநின் றவர்முன்பு
காணாத காண்மின்களோ." (கலிங், போர் பாடியது; கரு.)

எனவரும்;

தெளிற்றுமீன் உணவிற்குதாரணம்.

" காக்கை, இருங்கழி யினக்கெடி றுருந் துறைவன்." கெடிறு-தெளிற்றுமீன். (ஐங்குறுநூறு, கருசு, கருஎ.) எனவரும்;

மருத நிலத்துக் காக்கை நெய்தல் நிலத்து யாமையின் பார்ப்பைத்தின்னும் என்றதற்கு உதாரணம்.

" மாமாவின் வயின்வயினெற்
றூழ்த்தாழைத் தண்டண்டலைக்
கூடுகெழீஇய குடிவயினாற்
செஞ்சோற்ற பலிமாந்திய
கருங்காக்கை கலவுமுனையின்
மனைநொச்சி நிழலாங்க
ணீற்றியாமை தன்பார்ப் போம்பவும்"

எனவே " மருதநிலத்திருக்கும் காக்கை நெய்த னிலத்துப் பார்ப்பைத்தின்னும்." என்றார் என்பது, நச்சினார்க்கினியர் விசேடவுரை. (பத்துப்பாட்டு, பொருநராற்றுப்படை, கஅ0 முதல், கஅஎ வரையில்) பார்ப்பென்றது, " தவழ்பவை தாமும் அவற்றோரன்ன" ஆகவின்) தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மரபியல்,(ரு) எனவரும்

வேப்பங் கனியிற் பிரியம் என்றதற்குச் செய்யுள்.

" உண்டுகுணமிங்" என்ற செய்யுளில், " வேம்பன்றோ, காக்கை விரும்புங் கனி." (நன்னெறி, உசு.) எனவரும்.

எருதுகளின் மேற்புண் ணுணவிற்குதாரணம்.

" எருது வருத்தம் காக்கை யறியுமா?" என்றதோர் பழமொழி. (இத்தேசவழக்கு.) எனவரும்.

(இன்னும் வரும்.)

I. M. முருகய்ய வாத்தியார்,
தலைமை, B. E. ஸ்கூல், செங்கிப்பட்டி, தஞ்சாவூர் தாலூகா.

கமலினி.

(32-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி,)

சக்ரவர்த்தி:—இருக்கட்டும். அவள் தங்கள் பேரிற் கொண்டிருக்கிற காதல் வெவ்விதமானதென்று தங்களுக்குத் தெரியுமா? (வீரகேசரி மௌனம்) அளவற்றகாதல் கொண்டிருக்கிறாள். தங்களை மணஞ்செய்து கொள்ள முடியாவிட்டால் தன்னுயிரை மாய்த்துக்கொள்ளத் தயாராயிருக்கிறாள். அப்படியே செய்வாள்.

வீரகேசரி:—ஐயோ பாவம்! அவளுக்கெப்படி இக்காதலேற்பட்டது?

சக்ரவர்த்தி:—காதலேற்படுவதற்குக் காரணமுண்டோ? அவளை சிரசாக்கினை செய்யப்போன காலத்திலும் மடுத்தஜன்மத்திலாவது தங்களை மணஞ்செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனளாம். அப்படியானவளுடைய காதலெவ்வளவிருக்குமென்று யோசித்துக்கொள்ளுங்கள். அவ்வளவு காதல் கொண்டிருக்கிற பெண்ணை மணஞ்செய்யாமலிருப்பதே பெரும் பாவம். அதனாலவள் தன்னுயிரை மாய்த்துக்கொண்டாலது இன்னுங் கொடியபாவமாகும். மேலுந் தங்கள்தாயாரு மவ்விவாகத்தில் மிகுந்த திருப்தியாயிருக்கிறதாகவே தெரிகிறது. கமலினி எனக்குச்செய்த பேருதவிக்கு நானுமவள் கோரியதைக் கொடுப்பதாய் வாக்களித்து விட்டேன். ஆகையா லிவைகளையெல்லா முத்தேசித்து கமலினியை விவாகஞ் செய்துகொள்வதே நலமெனத் தோன்றுகின்றது.

வீரகேசரி:—அவைகளையெல்லா முத்தேசித்து விவாகஞ் செய்துகொண்டால் என்வாழ்நாள் முழுவதுந் துன்ப மனுபவிக்கும்படி நேரிடுமே. அதற்கென்செய்வது?

சக்ரவர்த்தி:—கமலினியை விவாகஞ் செய்வதால் துன்பமொன்றும் மேற்படாது. அதைப்பற்றி யோசிக்கவேண்டாம். நான் சொல்வதைக் கேட்டு யோசித்துச் சொல்லுங்கள். கமலினியை விவாகஞ் செய்து கொள்ளாவிட்டால் அவள் தன்னுயிரை மாய்த்துக்கொள்வாள். அதனாலேற்படுகிற பாவத்திற்கும் உங்கள் தாயாரின் மனவருத்தத்திற்கும் சக்ரவர்த்தியின் கோபத்திற்கு மாளாகவேண்டியதா யிருக்கும். கமலினியை மணஞ்செய்து கொண்டால் அப்பெண்ணின் அளவற்ற காதலுக்கும் உங்கள் தாயாரின் மனதிருப்திக்கும் சக்ரவர்த்தியின் சந்தோஷத்தா லேற்படுகிற பாக்கியத்திற்கும் பாத்தியப்படுவீர்கள். இவ்விரண்டில் எது நன்மையென்று யோசித்துச் சொல்லுங்கள், இன்று சாயங்காலத்திற்குள் பதிலை யெதிர் பார்க்கிறேன் (சக்ரவர்த்தி போகிறார்கள்.)

வீரகேசரி:—தெய்வமே! என்னையென் ஒருராஜவம்சத்திற் பிறக்கும்படி செய்தும் இவ்வளவு துன்பத்திற்காளாக்கவேண்டும்? நானொரு ஏழையாயிருந்திருந்தால் என்னிஷ்டப்படி விவாகஞ் செய்துகொண்டு சுகமாயிருந்திருப்பேனே. ஒரு அரசனாயிருக்கிறபடியினாலல்லவா சக்ரவர்த்தியின் கோபத்திற்குள்ளாகவேண்டியதாயிருக்கிறது? அக்கோபத்தை யுத்தேசித்தல்லவோ என் தாயாருமிவ் விவாகத்திற்குடன்பட்டிருக்கிறார்கள். என்தாயின் மனவருத்தத்தை யெப்படிச்சகிப்பது? கமலினி என்றால் தன்னுயிரை மாய்த்துக்கொள்வாளே யென்றாவது அதனாலெனக்குப் பழி யேற்படுமென்றாவது எனக்குக் கவலையுமில்லை. சக்ரவர்த்திக்குக் கோபமுண்டாகி என்ராஜ்யம் போய்விடுமே யென்ற பயமுமில்லை. என்தாயின் மனவருத்தமொன்றே என்னை வருத்துகின்றது. அஃதொன்றை மாத்திரமுத்தேசித்து இவ்விவாகத்திற்குச் சம்மதிக்க வேண்டுமென்றேற்படுகிறது. ஆனால் கமலினியை விவாகஞ்செய்து கொண்டால் இச்சென்மத்திலெனக்கும் இல்லற சுகத்திற்கும் வெகுதூரமென்பதிற் சந்தேகமில்லை. விவாகத்திற்குப்பின் னெனக்குக் காதலுண்டாகுமென்றுந் தோன்றவில்லை. அதுமாத்திரமல்ல. என்மனதை இவ்வளவு புண்படுத்தி தான்கொண்ட எண்ணத்தையே நிறைவேற்றிக்கொண்ட கமலினியினிடத்தில் முன்னிருந்த சகோதரியென்ற நேசமும்போய் வெறுப்பு முண்டாகுமென்றே தோன்றுகிறது. கணவனுக்குத் தன் மனைவியின்பேரில் வெறுப்பு ஏற்பட்டு விட்டால் அவனுக்கு இல்வாழ்க்கையில் சுகமேது? அதுவே என் கதியாயிருக்கின்றது. பின்னால் துன்பமுண்டாகுமென்று முன்னமே தெரிந்திருந்தும் அவ்விவாகத்திற்கு நானுடன்பட வேண்டியதாயிருக்கின்றதே. இது விதியின் வல்லமையல்லவா? என்தாயே உங்களுடைய மனவருத்தத்தைச் சகிக்கமுடியாமல் நானிவ்விவாகத்திற்குச் சம்மதிக்கின்றேன். அதனாலென் வாழ்நாள் முழுதுந் துன்பமனுபவிக்கவுஞ் சம்மதிக்கின்றேன். அப்படி நான் துன்பமனுபவித்தபோதிலும் அதனாலுங்களுடைய மனந் திருப்தியடைகிறதாயிருக்கிறபடியால் நான் உங்கள் சொற்படி கமலினியை மணஞ்செய்து கொள்கிறேன். ஆனால் மணந்தான்செய்து கொள்ளக்கூடும். அவளை நேசிக்கவுங்கூடுமோ? முடியாதே. ஆனால் தாங்களும் கமலினியை விவாகஞ் செய்துகொள்ளும்படியாகத்தானே கேட்கின்றீர்கள். நானவளை நேசிக்கமுடியாதென்றுங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தும் அவளை விவாகஞ் செய்துகொள்ளும்படி சொல்லுகிறீர்கள். உங்களுடைய மனத்திருப்திக்காக அப்படியே செய்கிறேன். இதுவே நிச்சயம். கமலினி! உன்னாலெனக் கிவ்வளவு துன்பமு மேற்படுகிறது. நீயுமென்னை உண்மையாக நேசிக்கிறதாயிருந்தால் என்னை இவ்வளவு துன்பத்திற்குட்படுத்தமாட்டாய். ஆகையால் நீயென்னை நேசிக்கவில்லையென்றே தோன்றுகிறது. ஒருஅரசனது மனைவியாகவேண்டுமென்கிற பேராசையினாலிக்காரியஞ் செய்யத்தொடங்கினையென்றே நினைக்கின்றேன். சக்ரவர்த்தியையும் என்தாயை

யும் வசப்படுத்திக்கொண்டு உன்னெண்ணத்தை முடித்துக் கொண்டாயென்று கர்வங்கொள்ளாதே. அவர்கள் உன்னை நான் மணஞ் செய்துகொள்ளும்படி செய்யலாமேயொழிய உன்னைநான் நேசிக்கும்படி செய்ய அவர்களால் முடியா தென்பதை நன்றாயறிந்துகொள். அப்படியே நான் நேசியாவிட்டால் உன்னை மணஞ்செய்துகொள்வதா லெனக்குத் துன்பமேயொழிய சுகமில்லை. நான் என்னெண்ணத்தை நிறைவேற்ற முடியாமல் துன்பமடையப் போகின்றேன். உன்னெண்ணத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்ட நீயாவது சுகமடையப் போகின்றனையா? இல்லை. உன்பேராசையான எண்ணம் நிறைவேறுமே யொழிய உனக்கு உண்மையான மனதிருப்தி யுண்டாகாது. நீ நெல்வேலி மன்னனுடைய மனைவியாகலாம். அவ்வளவேயல்லாமல் அம்மன்னனுடைய அன்பிற்குப் பாத்தியப்பட்ட காதலியாகமாட்டாய். ஆனால் நீ கேட்பதும் மணஞ்செய்துகொள்ளவேண்டுவ தொன்றுதானே? உன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக் கொள். பார்த்துக்கொள்வோம். (போகிறார்.)

களம் ; 5

இடம் : ஷை அரண்மனையிலோரறை. காலம் : காலை.

(சக்ரவர்த்தி, சக்ரவர்த்தினி, மங்கையர்க்கரசி மூன்றுபேர்களும் வீற்றிருக்கின்றார்கள்).

சக்ரவர்த்தி:—வீரகேசரி கடைசியாக எப்படிச் சம்மதித்தார்?

மங்கையர்க்கரசி:—இவ்விடத்து ஆக்ஞையைமீறி நடக்கமுடியுமா?

சக்ரவர்த்தி:—நானுமெவ்வளவோ சமாதானமாய்ச் சொன்னேன். அவர் கேட்கவில்லை. கடைசியாக அவ்வாவிவாகத்திற் கிணங்காவிட்டா லென்னுடைய அதிருப்திக்காளாகவேண்டியதாயிருக்குமென்று சொன்னேன்.

சக்ரவர்த்தினி:—தாங்கள் சொல்லுவதைப் பார்த்தால், உங்களுடைய உத்தரவுக்குப் பயந்து அவர் சம்மதித்திருக்கிறார்போலவே தோன்றுகிறது. அப்படியவரை வற்புறுத்திவிவாகத்தை நடத்திவைப்பதா லென்னபிரயோஜனம்?

சக்ரவர்த்தி:— அதைப்பற்றி கமலினி கவனித்துக்கொள்ள வேண்டியது. நானவனுக்கு வாக்களித்தபடி விவாகத்தை நடத்திவைக்கவேண்டும்.

சக்ரவர்த்தினி:—விவாகத்திற்குப் பின்னாவது வீரகேசரிக்கு அன்பு ஏற்படுமென்று தாங்களெண்ணுகிறீர்களா?

மங்கையர்க்கரசி:—அன்பு ஏற்படும்படி கமலினி நடந்துகொள்வாளென்பதில் யாதொரு சந்தேகமுமில்லை.

சக்ரவர்த்தினி:—விவாகத்தை நடத்திவைப்பதானால் கூடிய சீக்கிரத்தில் முடித்துவைப்பதே நலம். ஒருவேளை வீரகேசரி பின்வாங்கினாலென்ன செய்கிறது?

சக்ரவர்த்தி:—நாளுமதையுத்தேசித்தே கூடிய சீக்கிரத்தில் விவாகத்தை நடத்தவேண்டுமென்றெண்ணுகிறேன். இவ்விடத்தில் நடத்துவதில் தங்களுக்கு ஆக்ஷேபனை யில்லையே?

மங்கையர்க்கரசி:—எனக்கென்ன ஆக்ஷேபனையிருக்கிறது?

சக்ரவர்த்தி:—அப்படியானால் அதுவிஷயமாய் செய்யவேண்டிய ஏற்பாடுகளை இப்பொழுதே செய்யும்படி மந்திரிக்கு உத்தரவு செய்கிறேன். நான் கமலினிக்கு அளித்தவாக்கை நிறைவேற்றும்படி வீரகேசரி சம்மதித்ததே பெரிய காரியம். (எல்லோரும் போகின்றார்கள்.)

களம் : 6.

இடம் : ஷை அரண்மனை. காலம் : காலை.

(மங்கையர்க்கரசி, வீரகேசரி, கமலினி, கோமதி, நான்குபேர்களும் நெல்வேலிக்குப் புறப்படுகிறார்கள்).

சக்ரவர்த்தி:—(மங்கையர்க்கரசியை நோக்கி) நம்முடைய எண்ணப்படி இதுவரை எல்லாம் க்ஷேமமாகவே முடிந்தது. இனிமேலுமிவ் விவாகத்தாலொருகெடுதியுமேற்படாமலும் கமலினிக்கொரு குறை வுண்டாகாமலும் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது தங்களுடைய கடமை. கமலினிக் கெவ்விதத்திலாவது குறைவு ஏற்பட்டால் அக்குறைவு நம்மிருவருக்கு மேற்பட்டதேயாம். நானோ இங்கிருக்கிறேன். தாங்களவளுடனேயே யிருப்பதா லவளுக்கொரு குறைவு முண்டாகாமல் பாதுகாக்கவேண்டியது தங்களைச்சேர்ந்த கடமையே.

மங்கையர்க்கரசி:—என்னாலியன்றளவு கமலினிக்கொரு குறைவு மேற்படாமல் பார்த்துக்கொள்கிறேன்.

சக்ரவர்த்தி:—(வீரகேசரியை நோக்கி) வீரகேசரி! உங்களுக்கிவ்விவாகத்தில் முற்றிலுஞ் சம்மதமில்லாமலிருந்தபோதிலும் நானும் தங்கள் தாயாருஞ் சொன்ன வார்த்தைக்காக சம்மதித்து கமலினியை விவாகஞ் செய்துகொண்டதைப்பற்றி மிக்க சந்தோஷமடைந்தேன். ஆனாலிச்சமயத்தில் எங்களைத் திருப்தி செய்ததுபோ லினிமேலுமெங்களுக்கு அதிருப்தியுண்டாகாமல் நடந்துகொள்ளவேண்டும். கமலினி உங்களெண்ணத்திற்கு விரோதமாக நடந்தாளென்று நினைத்து அவள் பேரில் வெறுப்புக்கொள்ளாமல் அவளையுமன்போடு நடத்திவரும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவளுடைய குணங்களைப்பற்றி நானொன்றுஞ் சொல்லவேண்டியதில்லை. தங்களுக்கே நன்றாகத் தெரியும் ஆனாலவள்கொண்ட அளவற்ற காதலே அவளுக்கேற்பட்ட குற்றம். அதையொருகுற்றமாக எண்ணாமல் அவளையன்போடு ஆதரிக்கவேண்டும். அவளுக்கொருகுறை வேற்பட்டா லக்குறைவு எனக்கேற்பட்டதென்றே நான் நினைப்பேன். நான் விவாக காலத்திற் சொல்லியபடி இனிமேல் நெல்வேலிராஜ்யுங்

திற்குச் செலுத்தவேண்டிய கப்பமினி நீங்களனுப்பவேண்டுவதில்லை, கமலினிக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சீதனமது.

வீரகேசரி:—நானவளை யொருவிதத்திலுங் குறைவாகநடத்தமாட்டேன்.

சக்ரவர்த்தி:—(கமலினியை நோக்கி) கமலினி! உன்னை நாங்கள் திருப்தி செய்துவிட்டோம். இனிமேலெங்களைத் திருப்திசெய்யவேண்டிய துன்னுடைய கடமை. வீரசேகரிக்குக்கொஞ்சமும் சம்மதமில்லாமலிருந்தும் நாங்கள் உனக்காக அவரைச் சம்மதிக்கும்படி செய்தோம். அவருடைய மனதை இனிமேல் சமாதானஞ்செய்யவேண்டிய துன்னுடையகடமை. எவ்விதத்திலு மவருடையமனம் அதிருப்தியடையாமல் நடந்துகொள்ள வேண்டும். கணவனன்பைக் கவருமுபாயங்கள் உனக்குத்தெரியுமென்று சொன்னாயல்லவா? அவ்வுபாயங்களால் அவருடைய அன்பைச் சம்பாதித்துக்கொள். அவருடைய அன்பை உன்னால் சம்பாதித்துக்கொள்ள முடியுமென்று நீ தைரியமாய்சசொன்னபடியினாலேயே நான் உன்னுடைய விவாகத்திற்குடன் பட்டேன். இனிமேல் உன்னுடைய நடத்தையினாலவருடைய அன்பை உன்னால் சம்பாதிக்க முடியாமலதனாலுனக்கொரு குறைவு ஏற்பட்டால் அது உன்னுடைய குற்றமேயல்லாமல் எங்களுடைய குற்றமாகாது. வீரகேசரிகுற்றமுமாகாது. ஏனெனில்,வீரகேசரி முன்னமே, தனக்கு இனிமேல் காதலுண்டாகாதென்று சொல்லிவிட்டார். ஆகையால் உன்னுடைய புத்தியினாலும் சாமர்த்தியத்தினாலு மவருக்குத் திருப்தியுண்டாகும்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும். அதனாலுனக்கு சந்தோஷமுங்கீர்த்தியு மேற்படும். வீரகேசரிக்கு மில்லறசுகமேற்படும்.உன் விவாகத்தை நடத்திவைத்த எங்களுக்கும் கௌரவமேற்படும். நீயப்படி நடக்காவிட்டால் நம்மெல்லோருக்குங் கவலையுந் துன்பமுமே யுண்டாகும். ஆகையால் சரியானபடி நடந்து எல்லோருக்கும் நன்மையை யுண்டாக்குவதுமன்றி ஒரு பெண் தன்னுடைய நடத்தையினால் எப்படிப்பட்ட புருஷனுடைய அன்பையுஞ் சம்பாதித்துக் கொள்ளலாமென்று உலகத்தவர்களுக்குத் தெரியும் படியுஞ் செய்ய வேண்டும்.

கமலினி:—என்னாண்டவன் கிருபையாலும் தங்களுடைய ஆசீர்வாதத்தாலு மப்படியே செய்கின்றேன்.

சக்ரவர்த்தி:—சரி. எல்லோரும் க்ஷேமமாய் போய்வாருங்கள். கூடியசீக்கிரத்தில் பார்க்கலாமென்றெண்ணுகிறேன்.

சக்ரவர்த்தினி:—எல்லோரும் போய் வாருங்கள். கமலினி, உன்னுடைய புத்தியையும் சாமர்த்தியத்தையும்இவ்விஷயத்தில் நான்பார்க்கவேண்டும். போய் வாருங்கள் (எல்லோரும் சக்ரவர்த்தியையும் சக்ரவர்த்தினியையும் நமஸ்கரித்து விடைபெற்று செல்லுகின்றனர்.)

சக்ரவர்த்தி:- இவ்விவாகத்தாலேதாவது கெடுதி எற்பட்டால் அதற்குநானே காரணமாவேன். அப்பெண்ணின் பழியுமென்னைச்சாரும். நன்மையையே கருதி இக்காரியத்தைச் செய்தஎனக்கு அப்படியொருபழியும் பாவமுமேற்படாமல் என்னாண்டவனருளல் வேண்டும்.

அங்கம் iii. முற்றிற்று.

(இன்னும் வரும்)

டி. யம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை.

ஒரு சந்தேக நிவர்த்தி.

நமது வித்தியாபாநுவில் "நாட்டுக்கோட்டையார் தருமமும் சுவாமி வேதாசலமும்" என வரைந்த விஷயத்தில் ஸ்ரீமத் ஆறுமுக நாவலரவர்கள் முதலிய வித்துவான்கட்கு நாட்டுக்கோட்டையார் பொருளுதவியிருப்பதை குறிப்பித்தமையும், அதன்பின் வைசிய மித்திரனில் ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்கள் நாட்டுக்கோட்டையாரிடம் எப்போது பொருளுதவி பெற்றார்கள்? என நண்பர் ஒருவர் வினவியதையும் நேயர்கள் அறிவார்கள்.

ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்கள் சிதம்பரத்தில் வித்தியாசாலை ஏற்படுத்திப் பலரிடம் திரவியசகாயம் பெற்று நடத்தும்பொழுது வங்காளம் முரு. லெ. கடை ஸ்ரீமத் காடப்பசெட்டியாரவர்கள் ரூபா எழுபத்தஞ்சு கொடுத்திருக்கிறார்களென்பதையும், நாகை வெளிப்பாளையத்திலிருந்த நாட்டுக்கோட்டையார்கள் ரூபாஐந்நூற்றிருபத்தெட்டு உதவினார்களென்பதையும் ஷை வித்தியாசாலையின் 1, 2, 3 ஆவேதனப்புத்தகத்திற் கண்டுகொள்ளலாம். நாட்டுக்கோட்டையார்களில் இன்னும் சிலர் அக்காலத்துதவினார்களென்பதைக் கேட்டிருக்கின்றோம். ஆனால் உதவியவர்கள் பெயரும் தொகையும் இப்பொழுது தெரிவித்தலியலாது. இவ்வித்தியாசாலையின் ஆவேதனப்புத்தகத்தைப் பார்த்து நம் நண்பர் ஐயத்தை நீக்கிக்கொள்ளவேண்டுகின்றோம்.

இங்ஙனம்,

மு. ரா. கந்தசாமிக்கவிராயர்.

திண்டுக்கல் தமிழ் வித்தியாசங்கத்தின்

முதல்வருஷபூர்த்திக் கொண்டாட்டம்.

நிகழும் 1914ஆ ஜூன்மீ 20, 21உ இருதினங்களிலும் திண்டுக்கல் முனிஸிபல் ஹைஸ்கூல் ஹாலில் பெருஞ்சபை கூடியது. இவ்விருதினங்களிலும் ஸ்ரீமான் ஜே. எம். நல்லசாமி பிள்ளையவர்கள் பி. ஏ., பி. எல்., அக்கிராசனம் வகித்தார்கள். ஷை சங்கத்தின் நிரந்தர அக்கிராசனாதிபதி ஸ்ரீமத் எல். ஏ. வெங்குசாமியய்யரவர்கள் (வக்கீல்), உபாக்கிராசனாதிபதி ஸ்ரீமத் சி. பொன்னுசாமிநாயுடுகாரு பி. ஏ. (தாலூகா போர்டு வைஸ் பிரசிடெண்டும் வக்கீலும்), பொக்கிஷதார் ஸ்ரீமத் ராம. ச. வள்ளிநாயகம் பிள்ளையவர்கள், கணிதபரிசோதகர் ஸ்ரீமத் ஆ. சோமசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள், வரவேற்புச் சங்கத்தலைவர்களாகிய ஸ்ரீமத் கே. குப்புசாமிஅய்யரவர்கள் பி. ஏ. பி. எல். முனிசிபல் சேர்மென், ஸ்ரீமத் இ. தெய்வபக்திக் கவுண்டரவர்கள் நிர்வாகத் தலைவர்களாகிய ஸ்ரீமத் சிவப்பிரகாசம்பிள்ளையவர்கள், ஸ்ரீமத் மு. சா. சங்கரலிங்கம் பிள்ளையவர்கள் இவர்களும் மற்றுமுள்ள நிருவாகசபையார்களும் ஏனைய உத்தியோகஸ்தர்கள் வர்த்தகர்கள் முதலிய கனவான்களும் மாணாக்கர்களும் 20உ மாலை 4 மணிக்கு வந்து கூடியிருந்தார்கள்.

மதுரை திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளாதீனம் ஸ்ரீமத் சிதம்பர ஓதுவாரவர்கள் இன்னிசைக்கருவியுடன் கடவுள் வாழ்த்துப்பாடினார்கள். சபையோர்க்குப்பொதுவாக நல்வரவுகூறப்பெற்றபின் அக்கிராசனாதிபதியவர்கட்குவந்தனோபசாரங் கூறினதும் சபையின் முதல் வருஷ அறிக்கை படிக்கப்பட்டது. தலைவரவர்கள் சபையின்நன்மையைப்பற்றியும் தமிழபிவிர்த்தியைப்பற்றியும்பொதுவாக முகவுரை கூறினார்கள். பின்னர் மதுரை ஸ்ரீமத் மு. ரா. கந்தசாமிக்கவிராயரவர்கள் 'இல்லறதர்மம்' என்பதைப்பற்றியும் தூத்துக்குடி திருவாவடுதுறை ஆதீனசைவப்பிரசாரகர் ஸ்ரீமத் பொ. முத்தையபிள்ளையவர்கள் "ஆலயதத்துவார்த்தம்' என்பதைப்பற்றியும் சபையோர்கள் மிகமகிழ்ந்து ஏற்குமாறு உபந்யசித்தார்கள். தலைவரவர்கள் ஏற்றவாறு முடிவுரை கூறி மகிழ்வித்தார்கள். கடவுள் வாழ்த்துடன் இனிது நிறைவேறியது.

21—6—14 மாலையில் மறுபடி சபை கூடியது. சோழவந்தான் ஸ்ரீமத் அ. சண்முகம் பிள்ளையவர்கள் "நக்கீரரும் தமிழும்" என்பதைப்பற்றியும் ஸ்ரீமத் பொ. முத்தையபிள்ளையவர்கள் "அன்பு" என்பதைப்பற்றியும் மதுரை ஸ்ரீமத் கல்யாணசுந்தரபட்டரவர்கள் "ஈசுவர சிருஷ்டி" என்பதைப் பற்றியும் நன்றாக உபந்யசித்தார்கள். தலைவரவர்கள் ஏற்றவாறு முடிவுரை கூறினார்கள். கடவுள் வாழ்த்துடன் மங்கலமாகநிறைவேறியது. இச்சங்கம் என்றும்நின்று நிலவும்வண்ணம் இறைவனருள்க.

திண்டுக்கல்வாசி.

சமாசாரக்கொத்து.

முதல் முதல் விசிறி செய்தவள்:—சீனதேசத்திலுள்ள ஒரு சீனப்பிரபுவின் புத்திரியே முதல் முதலில் விசிறிசெய்யுமுறையை கண்டுபிடித்துச் செய்தாளாம். சீனதேசத்தாரிடத்து ஸ்பெயின் தேசத்தார் விசிறிசெய்யக் கற்றுக்கொண்டனராம். பிறகு மற்றவர்கள் அவர்களிடத்திலிருந்து விசிறிசெய்யக் கற்றுக்கொண்டனராம்.

* * *

அந்தரத்தில் ஓடும் ரயில்வண்டி:—பூமியில் எவ்வித ஆதாரமுமின்றி ஆகாயத்திற்செல்லக்கூடிய ரயில்வண்டி ஒன்றை பாக்செவெட் என்னும் பிரெஞ்சுக்காரர் ஒருவர் கண்டுபிடித்திருக்கிறார். மின்சாரத்தின் உதவியாற் செல்லும் இந்த ரயில்வண்டியின் பாகங்கள் முழுமையும் அலுமினியம் என்னும் உலோகத்தால் செய்யப்படவேண்டுமாம். இதற்கு உண்டாகும் செலவுகள் ரயில்வேக்களுக்கு ஏற்படும் செலவுகளைவிட மூன்றிலொருபங்கு குறைவாகவே ஏற்படுமென்று தெரியவருகிறது. இந்த வண்டி மணியொன்றுக்கு 300 மைல் ஓடுமாம். இந்த வண்டிகளில் முதலில்தபால்மட்டும் கொண்டுபோகலாமென்று கருதப்படுகிறது. இதனைக் கண்டுபிடித்தவர் இதற்காகத் தம் வாழ்நாள் முழுமையும் செலவிட்டிருக்கிறாரென்றும் தெரியவருகிறது. இவ்வண்டிகள் உபயோகத்துக்கு வருமாயின் 440 மைல் தூரமுள்ள திருநெல்வேலியிலிருந்து ஒன்றரை மணி நேரத்தில் ஒருவன் சென்னைக்கு வந்துவிடலாம். இங்கிலாந்திலிருந்து சென்னைக்கு ஒருவன் சுமார் பத்து மணி நேரத்துள் வந்துசேரலாம்.

* * *

புகைமரம்:—ஜப்பானில் ஓனேரவென்னுமிடத்தில் புகைமரமொன்றிருக்கிறது. அது சூரியன் அஸ்தமித்ததும் அது புகைய ஆரம்பித்துவிடுகிறது.

* * *

ஐக்கியமாகாணத்தில் மசூரி என்னும் பட்டணத்தில் ஒரு இந்திய ஸ்திரீயை முனிசிபல் கமிஷனராக நியமித்திருக்கிறார்கள்.

* * *

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பஜனை:—பஜனை நாமாவளிகளும், 35 திவ்விய க்ஷேத்திரங்களின் திருப்புகழும் அடங்கியுள்ளது. இப்புஸ்தகம் வேண்டுவோர் எ. எஸ். விசுவநாதையர் கிர். 7 தணிகாசலப்பிள்ளைதெரு திருவல்லிக்கேணி மதராஸ் என்ற விலாசத்திற்கு 1 அணா ஸ்டாம்பு அனுப்பி பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

பத்திராதிபர்.